"Els espanyols no lluiten ni contra el feixisme ni a favor del comunisme, sinó per a reintegrar el país al concert de les nacions civilitzades."

Paraules de Gonzalez Peña, president de la U. G. T., pronunciades a París. Premsa d'ahir.

Què hi diuen els nostres ugetistes?

L'IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II-Núm. 94 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 25 cèntims

LLEIDA: dissabte 11 de desembre de 1937. Redacció i Administració: Biondel, 60. Telèfon 1221

PROU?

En altre lloc d'aquest número es podrà llegir un nou document polític que, en referència a la vida municipal, i per a respondre a un altre que havia rebut dels socialistes lleidatans, el nostre Comitè Polític Local reafirma la seva primitiva posició i aporta nous raonaments que la justifiquen.

El nostre Partit voldria que no hagués de dir ni una paraula més sobre aqueixes coses que han produit una desmesurada agitació local durant uns dies. Fa molta pena, i ens és un motiu de disgust, veure com es crea una injustificada tivantor entre forces que han d'anar aparellades, unides i cordialment enteses ocupant cada una el seu respectiu rengle, en moments de lliurar una batalla terrible en la que ens hi va la vida a tots plegats. Que petites i miserables ens semblen les picabaralles de campanar davant la tragèdia que plana damunt nostre!

Conscientment, no volem contribuir a encendre entre nosaltres fogueres de passió. No és que hàgim estat uns imprudents provocadors, com, amb mala fé, hi ha hagut interès a presentar-nos. I per a convéncer-se'n, no cal més que donar el just valor a les afirmacions emanades dels nostres organismes dirigents i, cotejant-les amb les actituds i declaracions oposades, s'arriba a la conclusió que hi ha hagut ganes d'aprofitar un moment de sinceritat nostre per a maniobrar contra la política que representem. Però, contra tota lògica, ha estat així. Doncs bé, davant d'això, hem de dir que tot el foc, i ben abrandat, l'hem de reservar per a destruir els enemics del poble. Ací, en lloc de crear climes enverinats i plens de punxes, cal sanejar i oxigenar la nostra atmòsfera, a fi que tots poguem conservar intactes, i junts, les nostres energies virils per a salvar allò que a tots interessa.

No és que ens espantin les lluites polítiques. Al contrari, exerceixen damunt nostre una singular atracció. Ens farem ells i arribarem a la mort amb l'arma carregada del combat per les idees. Ara, quan la metralla feixista a cada moment posa un interrogant d'incertesa damunt les nostres vides, quan l'esfinx del destí no ha parlat i es guarda el secret del nostre immediat demà, pensar que podem lliurar-nos al luxe o a la complaença sibarítica de les pugnes de l'esperit, és pura bogeria. No. L'arena dels nostres combats, ara, en tal dia com avui, és una altra. I per creure-ho així no volem la responsabilitat de restar energies, que cal servar intactes per a decidir, a favor de la República i de Catalunya, la lluita de vida o mort que ha de resoldre de tot allò que estimem per damunt de la pròpia vida.

Al nostre Partit se li havien fet determinades preguntes. Hi ha respost amb tota sinceritat. S'han oposat observacions i repars al nostre parer, i avui són degudament recollits. Si no hi ha motius de dignitat—sempre insalvables—que ens hi obliguin, com la nostra posició és claríssima, procurarem no afegir ni una paraula més sobre tot això que ha estat, per uns dies, matèria d'excessiu abrandament.

A tal propòsit, i en un pla de posar punt i a part, anem a fer, només, unes manifestecions tan impersonals com poguem, a fi de rebutjar certes expressions poc felices que hem pogut llegir aquests dies en la premsa local.

PRIMERA: que revela una migradesa d'ànima molt poc envejable deixar entreveure que, en el referent al Victòria, es pugui sospitar que, per part nostra, hi ha res que faci olor de cotitzacions o indemnitzacions. Suposar-ho, és una vilesa. Dir-nos això, a nosaltres, que continuament hem de fer subscripcions per a sostenir les nostres coses! Hauria estat més prudent seguir aquell bon consell de Sancho Panza: al buen callar....

SEGONA: la nostra adhesió al Govern de la Generalitat no és d'estira i afluixa, segons ens convingui. Dèiem, en el primer document adreçat a les organitzacions del F. P. A. de Lleida, que aplicariem el Decret de municipalització de l'estalge, mentre no es derogués. Es vol més ministerialisme? Afegir-hi que entenem fracassada i inconstitucional la reforma és lícit, a més d'expressar una veritat com un temple. Tampoc significa ésser antiministerial reservar la nostra posició davant el problema de la municipalització dels espectacles, puix la Llei Municipal, i les disposicions complementàries, faculten discrecionalment, però no obliguen a municipalitzar. Es cosa legalment i lliurement opinable en cada cas.

TERCERA: a la nostra política no hi ha grimpadors. Volem dir gent que se'n aprofita per servir els seus interessos. Pau, Pere i Berenguera, si són del Comitè A., de la Junta B., o de la Delegació C, és gràcies al vot de la majoria, i ho són mentre la majoria els aguanta. No hi ha preses de lloc per assalt, ni per imposició, ni per suborn. Aqueixes maneres no han pogut ni podran arrelar mai entre nosaltres. A fora del nostre clos no sabem què passa. Però dins el nostre, sí.

I prou.

Plou i fa sol...

Amb motiu de continuar-se els treballs de desembraçar d'una de les vies més cèntriques de la nostra ciutat, han augmentat extraordinàriament els munts de runes. Sembla que el volum dels materials acumulats seria suficient per a convidar a la gent a donar un tomb i passar per indrets més transitables, encara que el fer-ho així comportés la molèstia d'unes quantes passes més; però no, els vianants s'entesten a continuar llur camí, tot i que per a conseguir-ho hagin de convertir-se en gosats «alpinistes» i 'traspassar les muntanyes de runa després de realitzar una sèrie d'equilibris arriscats que posen en perill llur integritat física.

Ah! les dones no són pas de les que es queden endarrera, ans al contrari, algunes n'havem vist que servien d'estímul als homes menys reacis a cumplir les ordres de l'autoritat.

I si es posés un rètol autoritzant el pas, *voleu dir que llavors ningú no passaria per allí?*

◆◆◆

No comprenem certes presses electorals de darrera hora. Vulgui's que no, una consulta electoral, representaria la distracció d'energies que s'haurien de restar del front i de la reraguarda i a fi de comptes no sabem veure pràcticament cap guany per la causa antifeixista. Altrament potser fóra més útil aportar les energies a despendre en eleccions a les moltes que diàriament consumeixen els fronts de combat.

Només faltaria que fent eleccions, restèssim aportacions a les línies de combat!

Que no ho sabem que els feixistes van rebelar-se al cap de poc temps d'unes eleccions guanyades pel Front Popular?

Es que ara els faríem abandonar la guerra, després d'una nova victòria electoral de tots els antifeixistes?

No sabem ja que tota aquella gent se'n riu de la voluntat popular?

◆◆◆

L'odi al feixisme ve dels mètodes inhumans, immorals i arcàics, en els quals es basa. La fortitud dels principis antifeixistes radica precisament per ésser el contrari.

Si el poble es llança al carrer, va ésser per a escombrar d'una vegada la brutícia que determinats estaments havien acumulat arreu de l'administració pública.

S'estava tip d'straper-los; es volia sanejar d'una vegada tots els llocs del país. Es volia que cadascú, fos allà on fos, en un lloc enlairat o més modest, servís al poble amb honradesa i lleialtat.

Envejable anhelt, admirable intenció!; gairebé a un l'aconhortava tan bon desig com el de privar de la vida algun dèspota d'aquells d'abans!

Però i si encara, malgrat el trasbals i el canvi, no s'hagués obtingut més que un lleuger canvi de persones? I si encara en alguns llocs els procediments fossin els mateixos?

Perquè trobem cada cas de casta, o de privilegi (a) partidisme, que no sabem quin camí seguirà el poble quan s'adoni de certes coses, que ara la guerra no li deixa veure prou bé.

Les nostres llars tebiones, no saben res de les glaçades i del fred punyent que es clava com a ganivets. Els nostres lluitadors sí.

Les nits inacabables de neus i pluges els sotjen constantment com un segon enemic.

Antifeixista pensa amb ells

© Archivos Estatales, mecd.es

ARCHIVOS ESTATALES

Resposta adreçada al Radi Lleida del Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb motiu del seu escrit del dia 3 de desembre de 1937, sobre política municipal

Volguts companys:

En acusar rebut del vostre camunicat, ens plau, per a cloure, per la nostra part, aqueixa discussió, posar només uns comentaris breus a les vostres més substancioses i concretes manifestacions, car del contrari la nostra resposta, per la seva extensió, pecaria de pesada.

Segons l'escrit de referència, la nostra pòsició sobre política municipal, concretada en el document que us vam enviar fa uns dies, SERIA UNA MANIOBRA A LA QUAL ACUDIR PER A SALVAR EL RISC D'IMPOPULARITAT QUE COMPORTARIA ADOPTAR UNA POSICIO ANTIUNITARIA.—Protestem amb tota energia contra una suposició tan imprudent i falsa. Ací no hi ha hagut res més, per la nostra part, que fixar, amb encert o sense, però amb lletalitat, el nostre pensament sobre política municipal de Lleida, en resposta a reiterats requeriments de totes les altres organitzacions del F. P. A., del qual som fervents partidaris des del primer moment, per creure'l instrument indispensable per la victòria. Exposar sincerament el nostre criteri, quan se'ns ha demanat, no pot meréixer, en justícia, el qualificatiu de maniobra traïcionera. Qualsevol diria que el nostre punt de mira era una insensatesa o una provocació filla d'una ambició desmesurada, quan és tot el contrari, com anem a demostrar.

Els Ajuntaments de Barcelona, Girona i Tarragona tenen o no una estructura idèntica al de Lleida? La tenen. Funcionen o no sota l'eix polític de l'Esquerra Republicana de Catalunya? Hi funcionen. Aleshores, on és la suposada maniobra, en demanar el que ja té nombrosos precedents? I consti que des del 19 de juliol ençà, cap dels esmentats Ajuntaments no ha donat una hora d'engúnia al Govern de la Generalitat, mentre el de Lleida, com és notori, ha constituït una constant preocupació, motiu que venia a justificar decissivament la nostra demanda, no d'hegemonia, ans d'influència directa en el govern municipal.

De la nostra adhesió al F. P. A., ningú, si no és amb finalitats rebutjables, no en pot dubtar. Si no hi haguessin motius cordials, que hi són, l'instint de conservació ens hi menaria. Però, què és el F. P. A.? En el vostre escrit definitiu el propi pensament en els següents termes: «una agrupació de forces per a organitzar la lluita contra el feixisme, per a oposar-se a la liquidació de les conquestes democràtiques, fent-se càrrec que estem en guerra d'independència». I bé, companys, fins ací, és el nostre pensament mateix. I ho és, encara, quan afegiu que la guerra té un clar contingut revolucionari, si és que amb això voleu dir que ningú no pensa tornar mai més a la situació d'abans de la guerra, i que els camins de l'esdevenidor restaran oberts a tot els avenços polítics i socials en el règim democràtic sota el qual volen viure els pobles ibèrics, i assenyaladament, Catalunya.

Però allí on apareix el dubte o la discordància, deguda més que res a la vaguetat amb que us expresseu en coses tan importants, és quan, en parlar de la lluita comú contra el feixisme i com una finalitat del F. P. A., creieu que cal destruir el «capital financer» i també la «burgesia industrial i financera». Qualsevol sap els límits que poseu a cada un d'aqueixos conceptes, però pel to amb que són dits sembla indicar que els situen molt lluny. Què voleu dir: destruir tot el capital i la burgesia, petita o grossa? Suprimir tot comerç, indústria, iniciativa privada i anar a la socialització pura i simple? Si fos aqueix el vostre pensament, us direm que és legítim, com tota aspiració ideològica, però com no està demostrat que el voler de la majoria del poble sigui aqueix, i és evident que una considerable massa del F. P. A. no pensa així, aleshores, qui faria impossible la vida del F. P. A. seríeu vosaltres per posar la condició de sotmetre's a punts de vista respectables, però que no són acceptats per molts sectors, concretament, pels republicans.

—Consti, doncs, que rebutgem indignats aquella afirmació vostra que ens suposa capaços de PROVOCAR LA RUPTURA DEL F. P. A., i de postular una política de regressió QUE TORNI A PLANTEJAR LA MATEIXA SITUACIO D'ABANS DE LA GUERRA. No podem creure més que filla de la lleugeresa o de la inconsciència una afirmació semblant, impròpia en un diàleg entre partits afins. Res de tot això! No ens cal combregar en els ideals marxistes o anarquistes per a veure la necessitat de realitzar gradualment una major justícia en les relacions humanes. La transformació social que així ha estat iniciada, ha d'ésser duta pels amples camins de la democràcia, i sense detriment dels drets humans, propis de tota societat civilitzada, que es resumeixen en el de disposar del propi destí. Però no ho acceptarem mai com una imposició que es vulgui aprofitar de les circumstàncies.

Per creure que aqueixa manera de pensar no és incompatible amb el F. P. A., sinó que ha d'ésser el seu principi animador, hi pertenyem. A Espanya, és aqueixa la seva tònica, i tal és el secret de l'adhesió fervorosa del poble amb que compta, per representar una conjunció de partits republicans i marxistes, unida en un mateix afany renovador, respectuosa des del Govern amb la Carta Constitucional, i disposada a transformar la fesomia política i social del país en una evolució paulatina. Si vosaltres, o qui sigui, enteneu que tal manera de pensar,—que és la de Uribe, Hernàndez i Díaz—, no permet figurar al F. P. A., que assumeixi la responsabilitat de dir-ho, i sabrem a què atenir-nos. Aqueixa política de F. P. A. és a la base del Gover de l'Estat, que la representa; política d'equilibri de les forces republicanes i marxistes, que permet la col·laboració lleial i fecunda dels menestrals i els obrers, de les classes mitjanes i intel·lectuals, en una coincidència democràtica que té per guiatge el respecte als principis bàsics de la Constitució. Allí, en el Govern on hi ha autoritzada representació de la vostra política, no seria permesa la tasca de fer-se unes posicions, car ara no és hora de les habilitats, els profits i els partidismes.

Tal és la nostra concepcepció del F. P. A., que oposem rodonament a la boirosa i confusionària que es deriva de la vaguetat de les vostres paraules, així com de bona part de la vostra actuació dins i fora de l'Ajuntament.

Aleshores, com explicar la virulència de la vostra resposta, malgrat la suavitat de la seva forma? No ho entenem. Es pel criteri que hem sustentat sobre la política de municipalitzacions? Així ho sembla. Doncs bé, us hem de dir que com sigui que, per la Constitució, per la nostra llei municipal i per tots els Decrets tipus «nova economia» emanats dels diferents Governs de la Generalitat, la indemnització és obligada, la política de municipalitzacions ni és una reforma socialista, ni avançada, ni tan sols una conquesta popular. Ho seria, si la reforma no comportés inexcusablement el respecte a la propietat privada; però ara, no. No es tracta més que de traspassar a l'Ajuntament activitats particulars, amb resultats opinables i aleatoris; però sempre indemnitzant. Hi ha, arreu del món, Ajuntaments socialistes que no municipalitzen gaire i Ajuntaments conservadors que municipalitzen molt, sense que el fet de municipalitzar o no pugui donar idea de la respectiva significació política dels Ajuntaments. Així, quan nosaltres ens reservem sobre la municipalització dels espectacles, no és per respecte a la propietat privada, respecte igualment obligat per vosaltres, (cosa que amagueu als vostres militants) sinó per saber, per experiència, que totes les Corporacions solen fer mals negocis i freqüentment deixen els dits allí on la iniciativa privada prospera. Vosaltres sou uns doctrinaris que voleu imposar els particulars principis per damunt de qualsevol realitat. Nosaltres som uns pragmatistes que municipalitzarem o no segons les circumstàncies de cada cas. Tal és la diferència. Però si d'aqueixa posició nostra en voleu fer arma per a presentar-nos com a esperits regressius, hem de denunciar tal propòsit com a incorrecte i gens cordial.

Així, si bé es mira, tot el problema injustament enverinat i desenfocat de la municipalització dels espectacles, és el part d'un ratolinet, una qüestió d'amor propi, i res més. Feu-la, si voleu, la municipalització; i després de pagar el que actualment valen els edificis i instal·lacions, ja veurem on comença el negoci per l'Ajuntament i quan s'hi comença a conèixer la millora del servei en els aspectes cultural i social.

I ara, parlem de la municipalització de les cases, car el nostre criteri sobre aqueix punt sembla que ha estat un altre dels motius per a penjar-nos el sambenet de desmoralitzadors i derrotistes de la reforma.

Fem, per endavant, una afirmació: si vosaltres, a l'Ajuntament, en plantejar el problema de la municipalització de les cases, no us haguéssiu mogut de les normes legals NO HAURIEU TROBAT NI UNA PARAULA D'OPOSICIO NOSTRA. Però us entestàreu a atropellar els propietaris que viuen en les seves cases, i a constituir una Caixa Immobiliària sense tenir en compte les disposicions vigents, i fracassàreu, vosaltres i la reforma, no pel que nosaltres ens veiérem obligats a dir, sinó pel que vosaltres féreu. Naturalment, l'egoïsme humà se n'ha aprofitat, i així teniu milers de rebuts a cobrar, però no sols de l'Esquerra, sinó de la vostra mateixa gent, i de la de tots colors polítics i sindicals. Amb la vostra actitud, heu fet un mal enorme a qui sigui que, en el règim jurídic que en definitiva s'estableixi, calgui ordenar, demà, la matèria que tractem. Els mals exemples no poden donar més que mals resultats.

Una segona afirmació: que el fracàs de la reforma no és de Lleida, és de tot arreu. A Reus, Barcelona, Tarragona, etc., on el problema de la municipalització de l'estatge no ha creat la menor agitació ni polèmica local, ha anat al descrèdit per haber causat danys enormes a l'erari públic, i per no haver aconseguit cap finalitat de les que es proposava. L'Ajuntament de Barcelona, que cobrava 50 milions anuals de pessetes per Urbana, ara n'ingressa menys de 10, i així proporcionalment, arreu de Catalunya, cosa que no ha passat a Espanya, on els Ajuntaments.

© Archivos Estatales, mecd.es
ARCHIVOS ESTATALES

per seguir a mans dels propietaris llurs cases, poden cobrar els arbitris corresponents, amb la minva natural filla del moment.

Així, doncs, és injust d'acusar-nos per les nostres campanyes. Si la reforma ha fracassat es déu, com a causa general, a la seva manca de viabilitat; i, com a motiu local de Lleida, a la vostra mala actuació.

Aqueixa és la realitat. Nosaltres hem tingut la noblesa de declarar-ho i de demanar un canvi radical d'orientació en un moment en que es parlava de la nostra eventual participació en el govern de l'Ajuntament. No us sembla bé? Perfectament, seguireu com abans. Però en fer el que hem fet, ni hem caigut en entusiasmes partidistes ni ens cal rectificar posicions que entenem saludables i que, repetim-ho, són les mateixes que practiquen els vostres homes al Govern de la República La nostra concepció del F. P. A. és l'única admisible, i l'única admesa arreu on existeix. Per això, amb tanta autoritat com ningú podem dir amb tot fervor: Visca el Front Popular!

Suprimiu tota paraula que us pugui molestar, sense que els conceptes en pateixin, i, en espera d'una major comprensió de la nostra actitud, ben meditada, us saluden cordialment

Pel Comitè P. L d'E. R. de C.

El President, *Leopold Morant.*

El Secretari, *Antoni Cortada.*

Joaquim Vilà i Bisa

Qui ens havia de dir, dimarts passat al migdia, que l'estreta afectuosa que les nostres mans es donaven, tot esperant el President, seria la darrera! El destí ens ofereix aqueixes doloroses sorpreses.

Coneixíem Joaquim Vilà dels primers dies del moviment renovador iniciat el 14 d'abril de 1931. La seva vocació periodística, que era molt gran, afegida a la gran sensibilitat de la seva ànima per tot allò que tingués interès públic, feia que Vilà i Bisa es trobés sempre allí on hi havia un bocí de poble en vibració o un alè popular en presència.

No hi ha una data ni un moment de perill, de dolor, de passió o d'alegria per les nostres coses en que ell, carnet a la ma, l'ull ben viu i l'orella afinada, no hi fés la seva doble tasca d'informar i de col·laborar, identificant-s'hi, en el moment que passava.

Jove, encara, la metralla feixista ha segat vilment una malaguanyada vida que havia sabut adquirir un relleu remarcable.

Ens dol molt la seva mort, i tenim una pena molt greu d'haver-lo perdut tan estúpidament.

El recordarem sempre.

A l'Ajuntament

Sessió del dia 8 de desembre

La sessió del Ple ordinari del present mes va celebrar-la l'Ajuntament el passat dimecres, assistint-hi les minories CNT-PSUC-Rabassaires; no hi estigué present cap Conseller de l'Esquerra.

Foren presos els acords següents: Aprovar un escrit de l'Alcaldia referent als consellers que no han presentat els certificats exigits per la Llei per a prendre possessió del càrrec. Modificar la Junta de Camins.

Un conseller de la CNT. va proposar que l'Alcalde cobri les mil pessetes mensuals i els Consellers les 500 que figuren al pressupost corrent, i així s'acordà sense cap protesta.

Nomenar comissionats a l'Alcalde i Conseller de Finances per a gestionar de l'Ajuntament de Barcelona l'auxili econòmic que varen prometre amb ocasió del bombardeig de la nostra ciutat.

Nomenar representants municipals en la Comissió mixta que ha d'estudiar la municipalització dels espectacles, els Consellers de Cultura i Finances, un conseller de la CNT i l'Enginyer municipal.

Per acabar, l'Alcalde proposà consti la protesta pel bombardeig de Barcelona i adreçar telegrames en aquest sentit, aixecant-se la sessió seguidament.

Subscripció pro-víctimes

bombardeig de l'aviació facciosa del dia 2 de novembre a nostra ciutat, oberta per JOVENTUT REPUBLICANA de Lleida

	Pessetes
Suma anterior. . .	4.779 10
Diego Camí	10 00
Benvingut Farré	50 00
Sebastià Lladó.	50'00
Família Safont.	5 25
F. Serrate.	10'00
Josep Guasch.	2'50
Josep Quir	25 00
Antoni Pomés (de Tàrrega) .	100'00
X. X.	12'50
Emili Batista Gimenez. . .	10'00
Joan Ribelles	10 00
Francesc Blavia	15 00
Miquel Ròó	200 00
De Joventut Republicana d'Alcoletge, els següents donatius:	
Miquel Vilalta Areny . . .	20 00
Josep Palau Cortasa . . .	10 00
Francesc Palau Llusià. . .	10 00
Ramon Balanyá Ros . . .	15'00
Josep Cortasa Treginé. . .	5 00
Miquel Segarra Camarasa. .	5'00
Pere Guasch Solsona. . .	5 00
Antoni Vilalta Areny . . .	5 00
Ramon Alió Jardí. . . .	25'00
Blas Font Roca	5 00
Josep Baró Mota	10 00
Domingo Almacelles Estopa .	10'00
Pau Ortiz Camps	10 00
Francesc Martí Riera . . .	5 00
Un esquerrà	25'00
Francesc Palau Vidal. . .	6'00
Una esquerrana	5 00
Josep Casadellà Castelló . .	5'00
Miquel Giné Serret . . .	8'00
Felip Cortasa Balanyà. . .	5'00
Ramon Palau Ortoneda . .	15 00
Ramon Sobrevals. . . .	10'00
Miquel Tomàs Balanyà. . .	15 00
Josep Comes Espluga. . .	10 00
Josep Camps Palau . . .	15'00
Jaume Puig Cortasa . . .	20'00
Ramon Pascual Alió . . .	6'00
Domingo Forné Pons. . .	5'00
Total. . . .	5.564'35

Continua oberta la subscripció.

Cursa d'obstacles

Resulta que «U. H. P.» i «Acràcia» són molt aimants de les nostres coses terrals. Per exemple, la llengua.

Ho són tan, que tot i enviar-los, des de l'Ajuntament, les notes dels acords de la Comissió de Govern escrites en català, ells que si, per «cariño», ho traduexen. No faltaria més.

Ara, que en aqueixa feina passen coses delicioses. Per exemple, ahir, «Acràcia», traduïa «l'abast econòmic» per «el abastecimiento económico». Però «U. H P.» de fa pocs dies, potser el guanyava, en convertir el «mercat del peix» que resava la nota municipal en «el mercado del pez».

I quines ganes de patir, senyor! Però potser s'excusarien dient que no coneixen prou el català. Es probable; però, és que saben castellà?

Els premis literaris de la Generalitat

Com cada any, el desembre ens porta al cim de l'actualitat literària. Hi esclaten les flors de l'esperit. Assaig, teatre, novel·la, poesia, periodisme, ens donen l'anyal collita.

En plena guerra, entre sang i dolor, el rusc no ha deixat de fer mel. Dotzenes són els homes de lletres que han servat intacta la serenitat i prou afinada l'antena sensitiva per a acudir amb llur treball a la noble palestra. En bona hora sigui dit.

Fins ara, Carles Riba i Antoni Rovira i Virgili s'emporten les primeres palmes en la literària contesa.

Felicitem-nos-en, per ells i per Catalunya.

Els combatents ho donen tot per nosaltres.

¡Per tú dona jove! per un món de llibertat al que ara neixes, per als teus futurs fillets.

¡Per tu mare! per als teus plançons que el feixisme vol esmicolar.

¡Per tú intel·lectual! Per la defensa de la Cultura, de la Democràcia, per la Civilització, cal que fem tots els sacrificis.

L'hivern és cru al front. Roba i abrigalls per a l'Exèrcit de l'Est!

Tip. «Joventut», Blondel, 10, Tel. 1950 - Lleida

DR. HUMBERT TORRES
Paheria, 10 Telèfon 1328
LLEIDA
Vies digestives
Vies Urinaries
RAIGS X
VISITA
Matí, de 11 a 1 Tarda, 8 a 9
Hores convengudes

CAFÉ SALUD
EL MILLOR DE TOTS
PERE RIPOLL
Carme, 4 Telèfon 1807
LLEIDA

Disciplina!
Disciplina!

Dr. Antoni Pujadas
Metge - Oculista
Plaça de la Sal, 15-1.er
LLEIDA

© Archivos Estatales, mecd.es
ARCHIVOS ESTATALES

L'IDEAL

L'alquímia nazi no para de funcionar. Ja tenen les botifarres de sègol, la llana d'escata de peix, el sabó sintètic, i ja es parla de patates de cel·luloide.

Ple extraordinari a l'Ajuntament

La majoria municipal continua amb el seu cantonalisme característic

El passat dissabte, dia 4 del corrent, celebrà sessió plenària l'Ajuntament per tal de discutir i legalitzar la municipalització dels espectacles públics. Presidí Magro i hi concorren 20 consellers.

S'aprova l'acta anterior i com encara l'Alcalde no ho és definitiu, es fa tercera votació obtenint Magro 15 vots per 6 en blanc.

Llegit un dictàmen de les Comissions de Cultura i Finances proposant la municipalització del servei de teatres i cinemes i vist que ningú no defensa el mateix, *Cervera* ho fa notar i diu que com l'assumpte ha estat prou debatut anteriorment, no cal ara repetir i sí sols exposar l'actitud a adoptar: nosaltres intervindríem en aquest projecte de municipalització, si fos presentat en estat normal però com hi ha una sentència de la Comissió de Responsabilitats i unes ordres concretes del Conseller de Governació de la Generalitat per que es cumpleixi aquella, la majoria deixa arreconades aquelles disposicions i en canvi porta una pressa sospitosa en acordar la municipalització, convocant el Ple extraordinari d'avui quan d'ací a dos dies hem de fer el P.e ordinari: davant aquestes actuacions sospitoses la minoria d'Esquerra demana que l'Ajuntament digui si vol o no vol complir les disposicions del Govern, perquè de la contesta que es dongui depèn l'actitud que hagi d'adoptar.

El nostre silenci no pot seguir davant les contínues manifestacions que féu en la premsa que cal estar al costat del Govern, i des dels llocs dirigents féu tot el contrari, esmentant com no s'ha complert les disposicions sobre incompatibilitat dels consellers que no han portat els certificats reglamentaris; tampoc s'acata l'ordre de disminuir el nombre de Consellers regidors atemperant-lo al que diu la Llei: no s'ha complert el disposat sobre modificació del règim de la Caixa Immobiliària: tota aquesta sèrie d'incumpliments a disposicions legals fan que la minoria d'Esquerra plantegi la qüestió de si s'està al costat del Govern acatant les seves decisions i ordres, o si contràriament es vol continuar fent d'incontrolat no acatant les disposicions que no agradin.

Ribes diu que l'assumpte que es debat és el de municipalització dels teatres i cinemes que no té res a veure amb el retorn d'un d'aquests locals i que encara no s'han manifestat contra el Govern i si no donen cumpliment a la Sentència és per unes consultes fetes al mateix Govern tenint en compte que dos Consellers d'aquell opinen diversament i quan el Govern resolgui veurem l'actitud nostra quina serà.

Volem que prengui estat al ple del Govern i no haguem d'actuar pel sol criteri d'un dels seus membres, fent que acatem unes decisions partidistes i tendencioses que han mogut enrenou no sols a la nostra ciutat.

L'*Alcalde* creu que Ribes ha parlat prou de la municipalització i que s'han fixat una línia que seguiran i si han de donar-ne compte ho faran; en quant a incompatibilitats d'un Conseller ell va autoritzar a que seguís al càrrec fins que presentés els documents necessaris que diu són ja a poder del Secretari.

Cervera li contesta dient que és al Ple a qui s'ha de donar compte i com això no ho han fet, l'Ajuntament segons els comunicats del Govern, actua il·legal i per tant els acords que prengui no són vàlids.

Replica l'*Alcalde* que en donarà compte a la sessió ordinària.

Cervera torna a insistir que podien haver-se deixat els assumptes de la sessió d'avui per a l'ordinària del dilluns i així tot podia resoldre's legalment; celebra la manifestació que ha fet Ribes de que encara no s'han posat encara contra el Govern, doncs d'haver-ho fet així seria més catastròfic: si dos Consellers opinen diferentment no vol dir que no hagi de cumplir-se les disposicions, doncs quan en surt una és que respon al criteri de la majoria del Govern resolent-se així les diversitats de criteri, i la nota del Conseller d'Economia a que ha al·ludit Ribes no contradiu el criteri que l'Esquerra sustenta, perquè en ella es parla de les municipalitzacions però no diu res de que no hagin de complir-se les Sentències dictades en incautacions fetes indegudament i el cas del Victòria és un d'aquests: no pot parlar-se que existeixi municipalització si el dictamen llegit precisament tendeix a establir aquesta.

Repeteix que interessa que es digui si es vol cumplir les ordres del Conseller i que segons referències, ha comminat per a complir-ho dins el termini de 48 hores. (L'*Alcalde* diu que no en sap res perque acaba d'arribar de Barcelona i *Ribes* que el substituïa diu que és cert). No cal buscar fugides estranyes que a ningú han d'enganyar, perquè tots sabem les intencions que es porten amb aquestes dilacions, que no són altres que el no voler complir el que mana l'autoritat legítima.

Ribes diu que s'ha de resoldre la qüestió de la municipalització i quan contesti el Govern, resoldrem la qüestió de si es cumpleix la Sentència doncs creiem que els espectacles són matèria municipalitzable i de fet ho són fa més d'un any i ara sols es va a la legalització.

Sorribes veu en tot això un afer personal i li estranya que a la Comissió de Cultura els d'Esquerra estiguessin d'acord en que es municipalitzi i en que no es torni el Teatre Victòria.

Cervera contesta que estan cansats de dir que no són ells els que defensen un particular i si el Tribunal que ha resolt el cas al seu favor per unanimitat, tot i que hi són representats tots els sectors antifeixistes: nosaltres demanem únicament el previ acatament a una decisió del Tribunal competent i ordenat per l'autoritat legal: en quant al parer dels nostres consellers a la Comissió de Cultura, ja ens dirà quins són.

Dotu diu que foren els dos representants.

Font que és un d'ells diu que mai en reunió de Comissió han fet tals manifestacions.

Cervera pregunta si és cert que a la Comissió s'ha parlat de no complir la Sentència.

Dotu diu que sí i que s'acordà no tornar el teatre.

Intervé *Ribes* manifestant que no és cert que s'hagi parlat oficialment d'aquesta qüestió que únicament hi hagué unes converses privades abans de la reunió i que si algún d'Esquerra es pronuncià en tal sentit, seria perquè no tenia esment de l'orientació del seu partit.

Cervera estranya que manifestacions privades serveixin d'argument oficial icom ja suposen que no obtindran la declaració que soliciten perquè tot i estar la majoria en sentit de no acatar la Sentència no volen dir-ho clar, però l'Esquerra tampoc es pronunciarà en un o altre sentit en el dictàmen presentat, en tant no sigui feta la declaració demanada.

Rbies explica unes gestions fetes prop del Director d'Administració per a solucionar el cas dels companys que no podien presentar els certificats que la Llei exigeix i que entre el que els digué i el que els ha comunicat per escrit hi ha contradicció i si a les altures no són clars tampoc pot exigir-se que ho siguem nosaltres.

Mantenim la municipalització com una conquesta revolucionària, tal com han promés mantenir-les el senyor Companys i també Terradelles, i si l'Esquerra vol seguir-nos, hem d'anar més endavant encara.

Cervera contesta que s'han d'atendre únicament als comunicats oficials i no a converses enteses més o menys bé i encara que la forma com oficialment ha resolt el Director general aquesta qüestió, no coincideix amb el nostre criteri ni amb la Llei, ho acatem pel nostre suport que devem prestar al Govern, posició que, prescindint de conveniències de partit, haurien d'adoptar tots els grups antifeixistes, i acaba dient que accepten per endavant tots els avenços que es puguin fer, d'acord amb les normes del Govern, però s'oposaran a tot el que es faci al marge d'aquesta legalitat perquè no volem ésser dels que a Lleida volen seguir fent un cantonalisme perjudicial. Si per dsmunt de tot voleu contestar, per la força dels vots podeu fer el que us plagui.

Després d'una breu intervenció d'un de la C.N.T. *Cervera* diu que què com en altres ocasions que la majoria ha tolerat, ells no prendran part a la votació, la qual dóna un resultat de 16 vots a favor del dictàmen (PSUC-CNT-U. de R.) per cinc abstencions dels Consellers d'Esquerra.

Feta la votació *Ribes* pregunta si poden deixar de prendre-hi part contestant *Cervera* que en altres ocasions així ho han permés el propis socialistes però que ja acabada la sessió, ells s'abstenen aixecant-se seguidament la reunió.

COSES D'ABANS

Abans menjava el ric i el pobre es consumia. Guerra al ric!

Abans menjava el general i els oficials, però el soldat s'aflaquia. Guerra als oficials!

Abans el clergat s'atipava i el pobre dejunava. Guerra al clergat!

Abans l'arrendador explotava el pagès. Guerra a l'arrendador!

Abans el patró vivia i l'obrer es moria. Guerra al patró!

Abans el potentat anava en coixe i el treballador a peu. Guerra al potentat!

Ara la guerra marxa contra tot això, malgrat que algú s'entesti a creure en la possibilitat de viure esplèndidament, sense l'esforç del propi treball.

© Archivos Estatales, mecd.es